

Počertěná

KOUZLO LÁSKY

COO
BOO *STYL*

Shani Petroffová

COO
BOO

Shani Petroffová

Počertěná

KOUZLO LÁSKY

COO
BOO

*Věnováno Andree S. Petroffové,
sestře, kterou jsem vždycky chtěla
a nakonec se jí dočkala.
Jsi nádherný přírůstek do rodiny.
Miluji tě.*

Přeložil Lumír Mikulka

Text Copyright © 2010 by Shani Petroff

Cover image © 2010 Grosset & Dunlap

Translation © Lumír Mikulka, 2013

ISBN 978-80-7447-271-8

PODĚKOVÁNÍ

Přivést tuto knihu k životu mi pomohla spousta lidí. Ráda bych jim poděkovala.

Díky patří mé úžasné rodině a přátelům za veškerou jejich lásku a podporu.

Zvláště bych chtěla jmenovat matku Marilyn, která pro mne udělala první poslední. Svého bratra Jordana, jenž mi byl dokonalým poradcem a přítelem. A otce Roberta, ten žije dodnes v mém srdci.

Mezi ty, jimž děkuji, patří dále má agentka Jodi Reamerová za to, jak mi radila a jak mne vedla. Stejně tak i Alec Shane a všichni ostatní z Writers House.

Díky zaslouží J. David McKenney za nádhernou ilustraci na obálce.

Poděkovat chci samozřejmě i lidem z nakladatelství Penguin.

Jsou jimi Francesco Sedita a Bonnie Baderová, kteří v tuto sérii i ve mě samotnou věřili. Judy Goldschmidtová mne po celou dobu podporovala, pečovala o sérii jako editorka a dovedla *Počertěnou* k dokonalosti. Děkuji rovněž všem, kteří na této sérii pracovali a pomáhali proměnit ji ve skutečnost.

Samozřejmě děkuji knihkupcům, knihovníkům a čtenářům, kteří s *Počertěnou* seznámili i další a kteří si Angelu zamilovali stejně jako já.

Děkuji vám všem!

kapitola

1

„Marc se na tebe dívá,“ zašeptala jsem své úplně nejlepší kámošce Gabi Gottliebové a zakrývala si přitom pusou hamburgerem.

Gabi vrhla pohled ke stolu vyhrazenému výkřevu naší školy, ale pak zase hned sklopila oči zpátky ke svému sendviči s vegetariánskou náhražkou krůtího masa. „Nejspíš přemýšlí, proč si vůbec kdy chtěl něco začínat s takovou trubkou, jako jsem já,“ zamumlala.

„To není pravda,“ zaprotestovala jsem.

Upřela na mne dlouhý přísný pohled, zatímco já se snažila vymyslet něco geniálního, co by jí zvedlo náladu. Jenže bez ohledu na to, jak upřeně jsem zkoumala i ty nejmenší detaily na balíčku s kečupem, který ležel na mém tácku, mě nic nenapadlo.

Nic. Kromě faktu, že jsem o Marku Greysonovi neměla nikdy začínat.

Gabi byla do Marka šíleně a nešťastně zamilovaná. A na kratičkou chvílku (a ne zas tak moc dávno) to vypadalo, že by se taky ona mohla líbit jemu. Až na to, že jeho city nebyly skutečné.

Mohly za ně nadpřirozené síly. Moje, abych to řekla naprosto přesně.

Angela Garrettová neboli ďáblova dcera prostě zase jednou udeřila. Nešťastnou shodou okolností jsem zařídila, aby se všechna Gabina přání měnila ve skutečnost. A mezi ně patřilo i to, aby se líbila Markovi. A kromě toho taky Coleovi Danielsovi. Ptáte se, kdože je Cole Daniels? Cole Daniels je můj kluk.

Bylo to děsné. Mírně řečeno. Alespoň tedy pro mě.

Všechno se nakonec vrátilo zase do normálu – včetně Markových citů. Jenomže Gabi teď byla až po uši zaláskovaná do kluka, který v ní viděl tak nejlepšího pobočníka náčelnice všech školních nul. Což nebylo přesně to, o co by ona sama zrovna stála.

„Až tě Marc jednou *doopravdy* pozná, bude s tebou chtít chodit,“ utěšovala jsem ji a nechala klesnout ruku s hamburgerem.

Gabi znovu letmo zalétla pohledem k Markovi. „To ani náhodou. Podívala ses na něho vůbec někdy? Tenhle může mít každou holku, kterou si zamane. Mě by si nikdy nevybral...“ Povzdechla si.

„To nemůžeš vědět,“ namítla jsem. „Třeba tě překvapí.“

„To určitě.“ Gabi šklubla vlastním copem. „A co Lu? Už se ukázal?“ zeptala se pak a přešla tak od tématu, o kterém se nechtělo mluvit jí, na jiné, z něhož se dělalo pro změnu šoufl zase mně, sotva jsem na něj jenom pomyslela.

„Ne. Díkybohu.“

S otcem, známějším spíš jako Lu Cifer nebo-li Lucifer, jsem se zrovna teď moc nebavila. Zjistila jsem, že neskoncoval se svými ďábelskými triky. On se mi sice snažil vysvětlit, proč to tak je, a tvrdil, že to není jeho chyba, ale já mu to nebaštila. Řekla jsem mu, že do mého života může patřit jedi- ně v případě, pokud přestane kupovat od lidí duše za to, že jim plní jejich přání. A že dokud nebudu mít jistotu, že se nadobro změnil, je mezi námi konec. A požádala jsem ho, aby se ke mně do té doby nepřibližoval. V duchu jsem si držela palce, aby to tak i zůstalo.

Viděla jsem, že Gabi chce ještě něco říct, ale pak

zavřela pusu. Což bylo taky dobře, protože jsem věděla, co bych od ní uslyšela, že jsem na Lua příliš tvrdá. Mluvily jsme o téže věci už asi desetkrát a mě to pokaždé vytočilo. Nechtělo se mi s nikým hádat. Zvlášť s Gabi ne.

Celé to fiasko spojené s tím, jak jsem Gabi zajistila plnění jejích přání a jak mi ona čmajzla Colea, dočasně zkalilo naše přátelství. Už jsme to sice nechaly plavat, ale i tak jsem chtěla raději na chvíli zůstat na neutrálním území, takže jsem začala mluvit o něčem jiném, na co bychom mohly mít obě stejný názor.

„Už se nemůžu dočkat, až zítra uvidíme Lance!“

Lance Gold je nejúžasnější herec na celé planetě. To není ani trochu nadsázka. Osm týdnů po sobě získal první místo v anketě časopisu *To je pecka!* a jeho vláda měla nejspíš pokračovat až do konce světa.

„Bylo by senzační dostat se k němu aspoň trochu blíž. V tom nákupním centru ale určitě bude hlava na hlavě.“

„Což je situace, kdy se můžou hodit moje zvláštní schopnosti,“ podotkla jsem a překřížila prsty.

„Angelo...“ pronesla Gabi hlasem, který ze všeho nejvíce připomínal káravý tón její matky.

„No co jako? Nemám v úmyslu provést žádnou pitomost. Už jsem se poučila z toho, co se stalo. Nehodlám používat žádné složité síly. Budu se držet výhradně těch základních.“ Jediná schopnost, kterou jsem měla pod kontrolou, spočívala v pohybování předměty (a taky lidmi) a v jejich zastavování, pokud se hýbaly. Nebylo to nic tak senzačního jako měnit zelené fazole ve stodolarové bankovky, ale i tak to mělo svoje výhody. „Mohla bych prostě udělat v davu uličku a my se tak dostaneme až přímo k Lanceovi. Prosté jako facka.“

„Nic, co má něco společného s tebou a s tvými schopnostmi, není nikdy jen tak prosté,“ odušila Gabi a strčila si do pusy sójový lupínek s příchutí jablka.

„Uvidíš,“ ujistila jsem ji. „Ale to je tak jako tak jedno, protože svoje síly nebudu muset stejně vůbec použít. Lance je tady vlastně jenom kvůli tobě. Bylo by proto neuvěřitelně kruté, kdyby mu tě osobně nepředstavili.“

Lance se zamotal do té Gabiny katastrofy s plněním jejích přání. Stala se z ní tehdy hvězda, která měla vystupovat ve vlastní televizní reality show, a plánovalo se její společné focení s Lanceem. K tomu ale nikdy nedošlo, protože všechna

Gabina přání byla nakonec zase zrušena. Jelikož se ale do Lanceova kalendáře mezitím dostala cesta do Pensylvánie, změnil jeho producent jenom trochu program a on se měl zítra objevit ve zdejším nákupním centru. Dalo se čekat, že tam budou úplně všichni.

„Děláš si srandu? Že mě představit Lanceovi?“ Gabi skoro vykřikla. „Bez té show jsem jenom nula! Nedostanu se k němu ani o krok blíž než kdokoli jiný, kdo tam bude.“

Trochu více sebedůvěry by jí neuškodilo. „Jenom počkej,“ ujišťovala jsem ji. „Uvidíš.“

Právě v tu chvíli jsem spatřila Colea, jak se blíží k našemu stolu. „Co se uvidí?“ chtěl vědět.

„Zrovna mluvíme o tom zítřku,“ vysvětlovala jsem a položila si ruku na žaludek. Pořád ještě se mi vždycky rozhýbal, jako kdyby chtěl předvádět tanec hula hula, kdykoli se Cole objevil někde nablízku. Věděla jsem, že to nikdo nevidí, ale i tak jsem neholdlala nic riskovat.

„Nebude vám vadit, když se k vám přidám, že ne?“ zeptal se Cole. Přeskočil pohledem ze mě na Gabi, a pak zase rychle na mě.

„Jasně že ne,“ ujistila jsem ho.

Gabi zlehka přikývla. „V pohodě,“ pronesla tiše.

„Bezva.“ Na Gabi se Cole odvážil pohlédnout jen koutkem oka.

Mezi těmi dvěma to bylo tak trochu divné od doby, kdy ho Gabi souhrou okolností donutila, aby s ní chtěl randit. Cole nic netuší o mých zvláštních schopnostech, a tak si myslí, že je to jenom a výhradně jeho vina, pokud mne chtěl vyměnit za mou nejlepší kámošku. Už se mi aspoň trilionkrát omluvil a prosil mě, abych mu odpustila. A já to udělala. Musela jsem. Nikdy by nic takového neprovedl, kdybych neobdařila Gabi schopností plnit si vlastní přání.

„Chceš se posadit?“ zeptala jsem se Colea.

„Ne, to je v pohodě. Měl bych se zase hned vrátit ke svému stolu.“ Cole s námi neseseděl už celý týden. Myslím, že se v přítomnosti Gabi cítil kvůli celé té aférce se svým zamilováním trapně. Jenže já bych už potřebovala, aby se přes to dostal. Nehodlala jsem strávit celý život tak, že můj kluk bude umírat ve společnosti mé nejlepší kamarádky rozpaky. Chtěla jsem, abychom si to spolu všichni dokázali užít – a ne abychom trpěli, jako kdyby nás někdo zavřel po škole.

„Příští týden už konečně dokončíme *Romea a Julii*“, prohodila jsem ve snaze zlomit napětí.

„Už by bylo načase,“ vyhrkli Cole i Gabi skoro současně.

To je rozesmálo a pak se usmáli i na sebe.

Pocítila jsem takovou úlevu, že jsem ani nežárli-la, když se na sebe dívali. „Já už se nemůžu dočkat, až budeme psát vlastní hry a až je pak budeme hrát,“ řekla Gabi.

Měl to být náš další úkol z angličtiny. Nebyla jsem z toho sice tak odvázaná jako Gabi, ale nepochybně by to mohlo být lepší než Shakespeare. „Doufám, že nás Torinová nechá, ať si sami vybereme, s kým chceme hrát,“ řekla jsem.

„Asi jo.“ Gabi tleskla. „Můžeme do toho dát třeba i písničky. Udělat to jako muzikál.“

Gabi má nádherný hlas.

„Já bych třeba pomohl s psaním hudby,“ nabídl Cole. Začínalo se ho zmocňovat vzrušení. „Už jsem něco takového dělal.“

Páni! Neměla jsem tušení, že Cole píše nějaké písničky. Jasně že je do hudby blázen, ale myslela jsem si, že ho baví ji jenom poslouchat.

„Jako ta písnička, co jsi ji hrál Jasonovi, když nám skončila hodina v židovské škole?“

Hmmm... Gabi o tom naopak věděla všechno.

„Jo,“ přisvědčil a nakopl ubrousek na podlaže. „Já nevěděl, že jsi to slyšela.“

„Bylo to fakt dobré,“ řekla Gabi.

Obdařil ji jedním ze svých skvostných, trochu nesouměrných úsměvů.

Fajn. Teď už jsem se začínala cítit trochu nepříjemně já.

Gabi mu úsměv oplatila.

Tak to by už snad stačilo.

Definitivně nadešel čas najít Gabi kluka.

Jejího kluka.

kapitola

2

„Zapomněla jsem Coleovi něco říct,“ prohodila jsem ke Gabi, když jsme zamířily na hodinu francouzštiny. „Uvidíme se ve třídě.“ Rozběhla jsem se dřív, než mi stačila odpovědět.

Tak jo, byla to taková malinkatá lež. Na nic jsem nezapomněla. Potřebovala jsem být s Colem jenom vteřinku sama, abych si s ním mohla promluvit. Chtěla jsem, aby přesvědčil Marka, ať pozve Gabi na rande. Gabi by mě přivázala řetězem k vitríně se školními trofejemi a nacpala by mi do pusy propocenou ponožku, než by mi dovolila vyrukovat s takovým plánem.

„Potřebovala bych od tebe jednu laskavost,“ vyhrkla jsem, když jsem dohonila Colea u jeho skříňky s věcmi.

„Jasně. A o co jde?“ chtěl vědět.

Když jsem mu vysvětlila, co chci, protáhl obličej. „No já nevím,“ vysoukal ze sebe.

V žaludku jsem měla pocit, jako kdyby mi do něho Cole bodal párátkem. On snad nechce, aby měla Gabi kluka? Anebo možná tajně touží po tom, aby zůstala sama, a on u ní tak měl šanci? Štípala jsem se do ruky. Uvažovala jsem jako hloupá nána. Cole má přece rád mě. „Proč ne?“ zeptala jsem se, abych zahnila jakékoli další pochmurné teorie, které by mě mohly ještě napadnout.

„Prostě si nemyslím, že to bude fungovat. Ti dva se od sebe strašně moc liší. On je oblíbený a ona...“ Cole se zarazil.

Nehodlala jsem mu ale dopřát, aby se z toho dostal tak snadno. Založila jsem si ruce na prsou. „A ona je... co jako?“

Cole se zadíval na svoji skříňku s takovým soustředěním, jako kdyby uvažoval o tom, že se v ní raději zevnitř zamkne, než aby dokončil konverzaci se mnou. Nakonec pokrčil rameny. „Každý prostě patří do jiné party.“

Špatná odpověď.

„My dva jsme přece taky každý z jiné party a chodíme spolu,“ namítla jsem a upřeně se na něho zadívala.

„To je něco jiného,“ řekl.

Jenže nebylo. Cole byl super populární kluk. A já byla stejně velký mimoň jako Gabi. Možná že dokonce ještě větší. „Vážně? A v čem jako?“ zeptala jsem se. Bodání neviditelného párátko bylo stále silnější.

„Prostě to tak je,“ nedal se Cole.

Celá jsem se napjala. „No ne, to ani omylem! A já to teď teda chápu tak, že ty vlastně ani nechceš, aby tě vídali se mnou?! Zdám se ti příliš trapná?“ Jasně, vím, že tohle nebylo tak úplně fér, jenže v tu chvíli jsem byla vytočená.

„Ne, tak jsem to zrovna nemyslel. Já jenom, že Marc je prostě jiný. Jemu záleží víc na tom, co si myslí druzí.“

„Jak chceš, Cole,“ řekla jsem a otočila se. „Požádám ho o to sama.“ S Markem jsme nebyli zrovna kámoši. Ani zdaleka ne. Ale já jsem byla i tak rozhodnutá, že s ním promluví. Abych pomohla Gabi. Taková kamarádka jsem. Na rozdíl od některých jiných lidí...

„Počkej.“ Cole zhluboka vydechl. „Promiň. Nebuď na mě hned navztekaná. Já s ním promluví.“

„Fakt?“ ujistila jsem se.

„Fakt,“ přisvědčil Cole.

Muselo kolem toho být tolik řečí? Proč mi to nemohl odkývat hned? „Tak to udělejme rovnou,“ navrhla jsem.

Cole se zhruba vteřinu tvářil, jako že se chystá něco namítnout, ale pak jenom zavřel pusku a zamířil k Markovi, který si zrovna vytahoval ze skříňky nějaké učebnice.

Potlačila jsem úsměv.

„Ahoj,“ pozdravil Cole, když se zastavil před Markem. Přeshlapovala jsem za ním.

„Ahoj,“ odpověděl Marc a dál se hrabal ve skříňce. Vypadalo to v ní přesně jako v té mojí – jako na místě, kudy se přehnala živelná pohroma.

„Půjdeš zítra na Lance?“ zeptal se Cole.

„Jo, jasně. Myslím, že se tam chystají všichni,“ přisvědčil Marc.

Dloubla jsem Colea do žeber. Každým okamžikem už mělo zazvonit. Bylo třeba, aby trochu šlápl na plyn.

„Koukni, my dva s Angelou tam jdeme. A taky Gabi. Mohl by ses přidat.“

„Možná,“ odtušil Marc a dál se prokutával věcmi ve svojí skříňce.

„Bezva,“ řekl Cole.

Bezva?! Ne, tohle nebylo bezva. Slovo *možná*

znamená ocitnout se na poloviční cestě směřující k *ne*. Tohle stálo za starou belu. Nadešla chvíle, abych se do všeho vložila osobně. „Hele, koukej, ale Gabi je vážně senzační. Nejde jenom o to, že je neskutečně chytrá, ale taky je s ní sranda. A svého času se ti líbila, pamatuješ?“ Nebyl čas na žádné jemné nuance. „Nekecám. Je to ta nejhezčí holka z celé osmé třídy. To si chceš nechat ujít?“

Marc i Cole se na mě zadívali, jako kdybych se právě zbláznila. Nebo jako kdybych byla panenka na klíček, která se pořád dál a dál hýbe i ve chvíli, kdy si s ní už nikdo nechce hrát. Mně to ale bylo fuk. Měla jsem cíl, který jsem si zamlouvala splnit.

„Hledáš domácí úkol?“ pokračovala jsem. Nebylo nic, co by mě mohlo zastavit. „Jestli ho nemůžeš najít, měl bys prostě říct Gabi. Ta je na úkoly borec. Určitě by ti ráda pomohla. Je génius a je dobrá úplně ve všem. Co ty na to?“

Tentokrát byla řada na Coleovi, aby do mě dloubl loktem.

Fajn. Možná jsem to nezkoušela úplně nejlepším způsobem, ale čas nás vážně tlačil. Každou chvíli už mělo zvonit.

Marc neřekl ani slovo.

„Tak jo,“ zakončila jsem svůj proslov. „Nemůžu se dočkat, až tě zítra uvidím v nákupním centru. A jsem si jistá, že pro Gabi to platí taky.“ Myslím, že Gabi by mě zabila, kdyby tušila, co právě vyvádím.

„Gabi?“ pronesla Courtney Lourdeová, která procházela kolem.

Skvěle. Courtney měla vzácný dar strkat do všeho nos v té nejneumožnější chvíli. Aspoň, že s ní nebyly její obdivovatelky Jaydin a Lana.

„Marc půjde se *mnou* a *mýma* kámoškama,“ oznámila Courtney a odhodila své dlouhé plavé vlasy přes rameno.

Do oné kategorie jsme já ani Gabi v žádném případě nepatřily.

„Budeme rády, když se k nám přidáš taky, Cole,“ dodala ještě a položila dlaň na jeho ruku.

„Já jdu s Angelou,“ odtušil Cole a choval se, jako kdyby si vůbec nevšiml, co Courtney právě udělala.

„Tvoje chyba. Ale kdyby ses rozhodl pustit Nulku k vodě... Anebo to teď už je spíš Čtyřka?“ (Říkala mi Nulka, protože tak ohodnotila velikost mých prsou. Když jsem ale shodou okolností použila svoje nadpřirozené schopnosti a mé neexistující přednosti se proměnily v monstrózní poprsí, byla ze mě

v minutě Čtyřka.) „Ale to je fuk. Kdybys změnil názor, dej vědět.“

Její dlaň spočívala stále ještě na jeho ruce.

Vsadila bych se, že jejímu klukovi, D. L. Helpe-
rovi, by se to líbilo stejně málo jako mně.

Ozval se zvonek a Courtney obrátila svou pozornost k Markovi. „Pojďme už, ať nepřijdeme pozdě.“

Ani mi neřekl ahoj. A Coleovi taky ne. Následoval prostě Courtney jako malé poslušné štěňátko. Nepřicházelo v úvahu, že bych mohla čehokoli dosáhnout, pokud bude Courtney na dohled.

„Nechtěla jsi, abych s Markem mluvil *já*?“ zeptal se Cole, když se oba ocitli z doslechu.

„Trochu jsem se nechala unést,“ řekla jsem.

„Trochu?!“

„Já vím. Zpackala jsem to úplně?“

Druhé zazvonění zachránilo Colea před nutností odpovídat. Věděla jsem ale, co by řekl. Jo, zbabrala jsem to. Už zase.

A tentokrát jsem k tomu nepotřebovala ani ty svoje síly.

kapitola

3

„My se tady setkáme s Lancem Goldem!“ Skoro jsem vykřikla, zatímco jsme procházeli nákupním centrem. „To je naprostá bomba.“

„Zas tak moc bych z toho nedělal,“ odušil Cole a stiskl mi o trochu víc ruku. „Je to prostě jenom herec.“

Nebyla jsem si jistá, ale měla jsem dojem, že jsem v jeho hlase rozeznala stopu žárlivosti. Bylo ale lepší, když byl kvůli naprosté pitomosti nervózní on, než když to potkalo mě.

„*Jenom herec? Jsi cvok?*“ vydechla Gabi a její ruce současně vylétly vzhůru do vzduchu. „On je mnohem víc. Kromě toho, že hraje, taky zpívá a bubnuje. Navíc má senzační nadhozy v baseballu a leze po skalách.“ Bylo vidět, že Lanceův životopis z časopisu *To je pecka!* se našprtala nazpaměť. „A ještě,“

pokračovala dál, „dělá spoustu věcí pro charitu. Pořád pomáhá lidem. Jenom v minulém týdnu vybral desetitisíce dolarů pro společnost *Zdravé srdce* a taky se účastnil pochodu na podporu léčby rakoviny. A chová se hezky i ke svým nepřátelům. Jednou nechal zastavit svoji limuzínu, aby pomohl jakémusi paparazzimu, co spadl z motorky. Většina lidí by ho tam nechala ležet. Lance ale ne. Přesvědčil se, jestli je ten fotograf v pořádku, a ještě mu dokonce zapózoval, aby si ho mohl vyfotit.

„Dokonalý světec,“ utrousil Cole.

„Ale no tak,“ nedala se Gabi. „Nebyl bys tady, kdybys ho nechtěl taky vidět.“

„Jsem tady jenom kvůli Angele,“ namítl Cole. Ani jednu z nás ale nedokázal obelhat. Obě jsme věděly, jak byl z možnosti vidět známého herce vzrušený. Nebyl to ostatně právě on, kdo chtěl, aby mu jeho (a taky moje) oblíbená kapela Mara's Daughters zahrála na bar micva? A není to náhodou taky on, kdo pořád tajně nakukuje do mých časopisů, když si myslí, že se zrovna nedívám? Takže je celebritami posedlý úplně stejně – tak dobře, *skoro* stejně – jako Gabi a já.

Nebyli jsme v tom ale sami. Nákupní centrum bylo plné lidí. Nikdy jsem tady nezažila takový nával. Dokonce ani den po Děkuvzdání ne.

„Pojďte! Zkusíme se procpat o něco blíž,“ vydechla Gabi, popadla mě za volnou ruku a táhla mě k místům, kde stálo pódium. Všichni tři jsme se prodírali davem. Bylo tam tak našlapáno, že jsme se občas tiskli na docela cizí lidi. V jedné chvíli se mi propocené tričko jednoho kluka otřelo o obličej, v boku jsem pak ucítila něčí loket a k nosu se mi nakonec přitisklo páchnoucí podpaží jakési vysoké holky. A to všechno v těsném sledu jedno po druhém.

„Dávej pozor,“ ozval se jakýsi kluk, když jsem to napálila rovnou do něj.

„Promiň.“ Nechtěla jsem do něho vrazit, ale ani jsem se mu nesnažila tak úplně vyhnout. Moje nová strategie pro takové případy? Sklopit hlavu a pokračovat dál vpřed. Kdo se mi postaví do cesty, dostane ránu mojí palicí.

„Angelo?“ nedal se odradit kluk, do kterého jsem narazila.

Zvedla jsem pohled. „D. L.? Nečekala jsem, že tě tady uvidím.“

„Courtney mě sem dovlekla,“ vysvětlil a zhluboka vzdechl.

„Ten pocit znám,“ prohodil Cole. Nechala jsem to bez komentáře. Pokud chtěl všem vykládat, že jediný důvod, proč tady je, jsem já, neměla jsem s tím

žádný problém. Vlastně se mi to líbilo. Mému klukovi nevadilo, když si ostatní lidi – dokonce i ti, co patří ke školní elitě – mysleli, že dělá různé věci jenom proto, abych měla radost.

„Nejdeš špatným směrem?“ Gabi se obrátila k D. L. „Pódium je na druhé straně.“ Ukázala před nás, odkud D. L. právě přišel.

„Mám toho už tak akorát po krk. Courtney nás donutila jít sem o tři hodiny dřív jenom proto, abychom toho chlapíka slyšeli zpívat. On je ale přece herec. Co vlastně ví o muzice?“

„Dost,“ odpověděla Gabi. „V dalším filmu má zpívat a plánuje taky, že vydá vlastní cédéčko. Umí všechno na světě. Je neuvěřitelný.“

„To je fuk,“ zamumlal D. L. „Já už mám čekání dost. Jdu na pizzu,“ prohlásil. „Reid a všichni ostatní tam zůstali,“ řekl ještě Coleovi a kývl hlavou za sebe.

Reid byl Coleův nejlepší kamarád. „Díky,“ odpověděl Cole.

„Hodně štěstí, ať se tam dostanete,“ popřál nám D. L., načež si začal probíjet cestu směrem proti davu.

Byla jsem zvyklá na to, že D. L. je stejně děsný jako Courtney, ale v poslední době se mi zdálo, ja-

ko kdyby se choval o hodně lépe. Začalo mi připadat, že není tak špatný. No dobře... až na vkus, který projevuje, pokud jde o holky, s nimiž chodí.

„Pojďme,“ řekl Cole. „Vidím Reida. Není moc daleko.“ Já i Gabi jsme zůstaly stát na místě. Šlo o to, že zatímco s Reidem nemám osobně žádný větší problém, s jeho holkou Lanou Perkinsovou to je docela jiný příběh. Je to jedna z nejlepších kamarádek Courtney. Strávit odpoledne v blízkosti jí a Courtney nepředstavovalo nic, po čem bychom s Gabi toužily. Jenže současně jsem nechtěla Coleovi říkat, že nemůžu být se svými kamarády. Protože to by nebylo fér.

„Tak pojdte už,“ řekl znovu Cole a tentokrát už vykročil. Stiskl mi ruku. „Z Courtney si nedělej hlavu. To jsou jenom silné řeči. Bude jí jedno, jestli tam jsi, nebo ne. A kromě toho tam možná bude ještě někdo.“

Bez jediného slova, jen pohybem rtů, naznačil jméno Marc. Nepočíнал si ale právě diskrétně a Gabi zachytila, o co jde.

„Ty jsi mu řekla, že se mi líbí Marc!“ zašeptala ke mně, zatímco jsme si proráželi cestu ke Courtney a spol.

„Ne tak úplně... jenom tak trochu... no dobře, tak jo, řekla.“ Střelila po mně pohledem. „Ale jenom proto, že ti dva spolu kamarádí,“ zašeptala jsem. „Chtě-

la jsem vědět, jestli si myslí, že by s tebou Marc chtěl chodit.“

„A?“ zeptala se.

V jejím hlasu bylo tolik vzrušení, že jsem jí nechtěla připravit zklamání. A tak jsem se vyhnula pravdě. Hodně velkou oklikou. „Myslí si, že vy dva pohromadě, to by bylo něco neuvěřitelného.“

„Vážně?“ zeptala se.

„Vážně,“ potvrdila jsem. Gabi vypadala, že samým štěstím vzplane.

„Ahoj!“ zavolal Cole, když se přiblížil ke svým kámošům.

Dva z nich na něho zavolali jménem a Reid mu dokonce potrásl rukou. Celou vteřinu jsem si myslela, že všechno bude v pořádku. Že Courtney a já dokážeme vegetovat kousek od sebe, aniž by mezi námi začaly létat urážky. Že se dokážeme navzájem ignorovat a budeme si každá žít svůj vlastní život. Komu bych ale chtěla něco takového vlastně namluvit? Osoba, o které je řeč, se přece jmenuje Courtney Lourdeová, a ta bere svou roli zlé holky zatraceně vážně.

„No vida, kohopak to tady nemáme?“ zašvitořila Courtney svým zpěvavým hláskem. „To je přece Cole a jeho charita pro ztracené případy.“

„Courtney!“ sykl Cole varovně.

„No co, co je?“ zeptala se. Pohlédla na něj zeširoka otevřenými očima a s nevinným výrazem ve tváři.

„Dej pokoj,“ řekl. Líbilo se mi, jak vystartoval na moji obranu.

„Promiň,“ řekla a usmála se na něho skoro jako andílek. „Já ale nechápu, co se ti na ní může líbit. Nebo tě snad nějak vydírá? Slíbila ti peníze, když s ní budeš chodit? Anebo na tebe zkusila nějaký úžasný trik?“

„To by stačilo,“ skočil jí Cole do řeči. „To není vtipné.“

Ignorovala ho. „Nebo tě prostě uprosila. V tom je přece dobrá. Je to tak, Marku?“ Courtney se zahihňala. Cítila jsem, jak mi tuhne krev v žilách. Doopravdy mi naskočila husí kůže. Věděla jsem, co bude následovat.

„Nikdy byste nevěřili, co jsem včera viděla,“ oznamovala všem Courtney. „Nulka žadonila u Marka, aby si vyšel s Gabi. Pořád do něho hučela a snažila se, aby to vypadalo, že je Gabi úplně normální. Bylo to tak žalostné, že *mně* osobně za ni bylo skoro trapně.“

Cítila jsem, jak se na mě Gabi podívala, ale neodvážila jsem se k ní zvednout pohled.

„Jako kdyby snad Marc chtěl chodit s touhle školní příšerou,“ pokračovala Courtney. „Anebo ty bys s ní opravdu někam šel, Marku?“

Tentokrát skutečně čekala na to, co Marc odpoví.

Marc jenom zahučel: „Ani náhodou. Nikdy v životě.“

Vrhla jsem na Gabi kradmý pohled. Křečovitě svírala pramen svých vlasů. Nečervenala se tak moc jako já – vedle mě vypadá i stopka na křižovatce jako čerstvě napadlý sníh. Viděla jsem ale, jak se cítí trapně a jak zuří. Ve skutečnosti byla vzteky bez sebe.

„Hele,“ pokračovala Courtney dál veselým tónem, „já tady před pár minutami viděla Maxe, jak šmíruje pódium.“ Max Richardson představoval další neoficiální lidský terč smetánky z dobratické základky. Courtney s ním zacházela, jako kdyby byl plíseň mezi prsty na nohou. „To by přece mohl být kluk pro tebe, Gabi. To by byla paráda – pokud ho dokážeš odtrhnout od Angely. Vy dva byste byli nejúžasnější páreček z celé třídy. Už si představuju vaši fotku ve školní ročence. Jenom by to možná trochu mátlo ostatní lidi, protože by si mohli myslet, že to tam dali jako reklamu na cirkus, ve kterém se předvádí hříčky přírody. Obr a nejšerednější holka na světě.“

Zasmála se svému pitomému vtipu. A nebyla jediná. Marc se k ní přidal.

Cítila jsem se strašně. Jak jsem jenom mohla v Gabi žít naději, že by o ni stál takový pabl? Kdo tady ale vlastně o nějakého Marka stojí? Pokud se může připojit k tomu, jak do ní Courtney řekne, stejně by si ji vůbec nezasloužil.

Gabi potřebovala někoho lepšího. Někoho hodného. Někoho, komu bude fuk, co si myslí výkvět dobratické základky. Někoho, koho jí budou všichni závidět. Někoho, kdo je skutečná jednička svou vlastní zásluhou. Protože něco umí.

A já jsem jednu přesně takovou osobu znala.

kapitola

4

Lance Gold.

Hodlala jsem dát Gabi dohromady s idolem všech kluků a holek. Všem jim ukáže. Teď už nešlo o to, že si budu hrát na dohazovačku, abych zajistila, že se mi Gabi nezamiluje do Colea. Teď už šlo o něco mnohem důležitějšího. Musela jsem ochránit svoji nejlepší kamarádku. Courtney a spol. nemají právo s ní zacházet jako s prokopnutým balónem. Zejména, když to bylo kvůli něčemu, co jsem udělala *já*.

Můj nový plán byl dokonalý. Nejenže jí měl zajistit úžasného kluka, ale nikdo by si z ní už nemohl tropit posměch. Všichni se budou místo toho snažit být s ní zadobře, aby dostali autogram a pozvánku na večírky celebrit.

„Musím si odskočit,“ řekla jsem Gabi. „Pojď se mnou.“

Gabi přikývla. Bylo mi jasné, že je na mě naštvaná, ale současně nestojí o společnost Courtney o nic víc než já.

„Hned se vrátíme,“ řekla jsem Coleovi.

„Jasně,“ kývl. „A tamto je mi líto.“

„To nebyla tvoje chyba.“ A skutečně nebyla. Vrhla jsem letmý pohled na Courtney.

„Já si s ní ještě promluším,“ ujistil mě Cole, když si všiml, kam jsem se podívala.

„Díky, ale s tím se nemusíš obtěžovat. Já ji zvládnou.“ I když jsem si Coleovy nabídky cenila, nemohla jsem to přijmout. Pokud by s Courtney mluvil, ještě by se tím všechno zhoršilo. Mučila by nás o to víc, jenom by si dávala pozor, aby to nedělala před ním. A já jsem byla raději, pokud na vlastní oči viděl, jak strašná osoba je jeho „kamarádka“.

Vedla jsem Gabi davem.

„Jak jsi mi to mohla provést?“ procedila Gabi skrze zařaté zuby, jakmile jsme se ocitly dost daleko od Courtney. „Jako kdyby nestačilo, že jsi řekla Coleovi, do koho jsem se zbláznila. Ale taky *Markovi*? Co sis od toho vlastně slibovala?“

„Jenom jsem se ti snažila pomoci.“

„Jo, tak to se nepovedlo.“

„To je mi líto,“ řekla jsem tiše. A taky bylo. Však

se o tom Gabi sama přesvědčí. Hodlala jsem jí to vrchovatě vynahradit.

Tón jejího hlasu se o něco zmírnil. „Stačí, když se odteď nebudeš míchat do mého milostného života.“

Na to jsem neřekla nic. Nemohla jsem. Pokud bych nechtěla lhát. Bylo to ale pro její dobro. Ještě než dnešek skončí, bude mě Gabi zahrnovat dary za to, že jsem se do toho všeho přece jen pletla. Tím jsem si byla jistá. Už teď se koneckonců ocitla na cestě k tomu, aby se stala paní Goldovou.

„Počkej ale,“ zarazila se. „Kam vlastně máme namířeno? Tudy se na toalety nejde.“

„Zkratka,“ vysvětlila jsem.

Až do poslední možné chvíle nemělo smysl říkat jí, co mám za lubem. Takhle nebude mít možnost couvnout.

„Tohle *není* zkratka,“ namítla Gabi znovu, když jsme došly k provizorní stěně, která oddělovala dav diváků od prostoru za pódium, který zde byl vytvořený jako zákulisí pro Lance.

„Věř mi.“

„Angelo, o co tady jde?“ dožadovala se vysvětlení. „Já už neudělám ani krok, dokud mi všechno neřekneš.“

„Tak jo,“ podvolila jsem se. „Jde o...“ Ukázala jsem na boční vchod do bývalého obchůdku Módní terapie. „O tohle!“ Obchod se přestěhoval jinam a v nákupním centru využívali jeho nyní prázdné prostory jako zákulisí pro celebrity, které zde vystupovaly. „Naše šance setkat se s Lancem.“

Před hlavním vchodem do teď už bývalého obchodu, kde by jinak měly být dveře, stálo pódium s oponou. Dostat se k Lanceovi z této strany tedy nepřicházelo v úvahu. Pokud bychom náhodou netoužily po tom, aby se nás snažila zastavit fůra lidí. U bočního vchodu ale zevlovali pouze dva členové ochranky. Stačilo proklouznout kolem nich a byly jsme za vodou.

„Ty jsi cvok. Nemůžeme se přece vloupat do obchodu,“ ohradila se Gabi.

„To není vloupání,“ snažila jsem se upřesnit její definici. „Je to spíš jako vstup na cizí pozemek.“

„A co na tom bude komu záležet?“ Gabi si pevně stiskla paže. „Tak jako tak je to špatné. Jestli nás chytí ochranka, půjdeme do vězení. Anebo ještě hůř – zavolají mojí mámě.“

Z její matky šel opravdu pořádný strach. Tahle ženská uměla rozdávat tresty jako nikdo jiný.

„To se nestane,“ řekla jsem. „Mám plán.“

„Bez urážky, ale tím jsi mě zrovna moc neuklidnila. Tvoje plány mívají zásadně přesně opačný účinek.“

„Všechny ne. A tenhle je úplně prostý.“ Nebo to aspoň platilo pro tu část, do které jsem hodlala Gabi zasvětit. „Jednoduše se dostaneme dovnitř a uděláme si tam fotku s Lancem. Představ si, jak bude Courtney zuřit, že my jsme se k němu dostaly, a ona ne.“

Jasně jsem viděla, jak Gabi potlačuje úsměv při pouhé představě něčeho podobného.

„No tak, pojď;“ přesvědčovala jsem ji. „Já vím, že to chceš. Pojďme jednou pro změnu Courtney doběhnout. Ať taky někdy závidí ona nám.“

„Já nevím, Angelo. Připadá mi to praštěné.“

Nechtělo se mi poslouchat její námitky. Tohle muselo vyjít. Věděla jsem, že to bude fungovat. „Jdeš do toho, nebo ne?“

„No...“ Nedokázala se vymáčkout.

„Takže já to беру tak, že souhlasíš;“ řekla jsem. Ještě mi bude děkovat. „Pssst,“ položila jsem si prst na ústa, když se Gabi chystala promluvit. „Teď už se z toho nevykrotíš.“

„Tak jo;“ vzdala to. „Půjdu s tebou za Lancem. Jak se ale chceš dostat kolem té ochranky?“

„Takhle.“ Mávla jsem rukou a posunula tím pohybem odpadkový koš o tři metry dopředu. Když se

šel jeden ze členů ochranky podívat, co se děje, posunula jsem koš ještě o kus dál. Díky bohu, že jsem jednu ze svých schopností opravdu dokonale zvládla. Vypadalo to nebezpečně, ale byla to sranda.

„Co se děje?“ zeptal se druhý člen ochranky.

„To bude nějaký rošťák. Vsadím se, že se tam schovalo jedno z těch děcek,“ řekl první muž a rozběhl se za roh za košem.

Teď nadešel čas, abych zaměstnala druhého člena ochranky. Dalším jednoduchým pohybem jsem se zmocnila limonády jednoho z kluků a ta se vzápětí rozstříkla na provizorní stěně oddělující fanoušky od bočního vchodu. „Kdo to udělal?“ zeptal se strážný a zamířil k davu. Zadoufala jsem, že jsem toho kluka nedostala do maléru, ale právě teď jsem neměla čas se tím zabývat.

Naše chvíle nadešla. Teď, anebo nikdy.

„Utíkej,“ vybídla jsem Gabi.

Dostaly jsme se ke dveřím, já je rychle otevřela a vtáhla Gabi dovnitř.

kapitola

5

„Pane bože, pane bože, pane bože,“ šeptala Gabi, zatímco jsme procházely prostorem bývalého obchodu. „Nedokážu vůbec uvěřit, že to doopravdy děláme. PANE BOŽE!“

Poslední dvě slova už vykřikla. Protože přímo před námi nestál nikdo jiný než samotný Lance Gold.

Bez ohledu na to, jak sexy vypadal v televizi, na živo to bylo ještě milionkrát – ne trilionkrát – lepší. Hlavu mu zdobila nahnědle zrzavá záplava rozčuchaných vlasů. Nádherně, dokonale rozčuchaných. Muselo trvat celé dny upravit je, aby vypadaly přesně takhle. Jemně snědý odstín jeho tváře jen zdůrazňoval dokonalé rysy obličeje, na kterém by nikdo nenašel ani jediný bedar. A ty oči! Dokonale se hodily k jeho jménu. Gold. Zlato. Na mou duši. Ta barva. Ten třpyt. Všechno. Doslova člověka hypno-

tizovaly a bylo těžké všimnout si čehokoli jiného. Jako třeba faktu, že na nás promluvil.

„Odpověz mu,“ vybědla mě Gabi a šťouchla mě loktem do boku.

„Cože?“ vydechla jsem a přepnula se zpátky do reality.

„Ptal jsem se... jak jste se sem dostaly,“ položil Lance znovu otázku. Nezdálo se, že by měl právě radost z toho, že nás tady vidí. Dalo by se ale říct, že se snažil chovat přátelsky. Což bylo přesně to, na co jsem spoléhala. Pokud by všechno to, co tvrdila Gabi i časopisy, byla pravda, neměl by se Lance nikdy chovat ke svým fanouškům ošklivě. Byl to skutečně hodný kluk. A možná i dost hodný na to, aby si mohl něco začít s holkou, které právě jeden pitomec rozcupoval srdce na kusy.

„No,“ začala jsem. Bylo to ale těžké – mluvit a současně na něho civět. „Pozvali nás sem. Víš, tady Gabi, ona se s tebou měla fotit. Což byl původně ten hlavní důvod, proč jsi měl jet sem do Pensylvánie. Pak to zrušili. Producent ale i tak souhlasil, že se s tebou můžeme setkat.“ Moje schopnost vymýšlet si, když se ocitnu pod tlakem, je naprosto úžasná. Kdybych něco podobného říkala sama sobě, sto procentně bych si uvěřila.

„Nikdo mi o ničem takovém nic neřekl,“ namítl.

„Tak to nejspíš zapoměli.“ Obdařila jsem ho úsměvem od ucha k uchu a předvedla dolíčky ve tvářích. Všichni vždycky tvrdí, že s nimi vypadám sladká a k nakousnutí. Doufala jsem, že kromě toho dodají na hodnověrnosti mým slovům.

„Moje manažerka nikdy na nic nezapomene,“ odtušil Lance.

„Všechno je jednou poprvé.“ Stále jsem se usmívala. Moje dolíčky nicméně nějak nefungovaly. Kdyby ale došlo na věc, znala jsem pořád ještě síly, které fungovat budou. „To je nakonec jedno,“ pokračovala jsem. „Tohle je Gabi. Gabi, tohle je Lance Gold.“

Postrčila jsem ji dopředu.

„Ahoj,“ pozdravila Gabi a natáhla k němu ruku. Třásla se. Lance jí ruku stiskl, ale tvářil se pochybovačně. Rozhodně nevypadal jako kluk, který se právě chystá na fleku zamilovat. A ani jako někdo, kdo by nabídl aspoň rande ze soucitu.

„Já si vážně nemyslím, že byste tady vy dvě měly být. Bylo by lepší, kdybyste zmizely, než vás uvidí moje manažerka. Nechová se k fanouškům zrovna přátelsky.“

Nemohly jsme ale odejít. Musel si s Gabi promluvit, aby poznal, jak senzační je. Jak dokonalou holkou by pro něho byla. „Omlouváme se,“ promluvila Gabi. „Nechtěly jsme tě otravovat. Jenom jsme doufaly, že si uděláme fotku.“

Jasně. A k ní ještě dostaneš zásnubní prstýnek. Gabi se držela příliš při zemi. „Já vás dva cvaknu,“ nabídla jsem. „Běžte k sobě blíž.“

Oba ale stáli, kde byli.

„Lanci, obejmi Gabi.“

Neudělal to. Místo toho jen zavrtěl hlavou. „Vy dvě byste měly opravdu raději zmizet, než vás uvidí manažerka. „Očima zabloudil ke dveřím v zadní části bývalého obchodu, za nimiž se nacházela kancelář.“

Gabi přešla zpátky ke mně a popadla mě za ruku. „Pojďme, Angelo.“

Já se ale ještě nehodlala vzdát. „Lanci, počkej! Ty jsi nedal Gabi ani šanci, aby si s tebou popovídala. S ní je vážně zábava. Ta tě rozesměje, až se budeš za břicho popadat. Řekni něco srandovního, Gabi.“

„Co to tady předvádíš?“ zašeptala ke mně. Po celou tu dobu ale udržela ve tváři hraný úsměv.

„Pomáhám ti,“ sykla jsem. „A kromě toho,“ obřátěla jsem se zase k Lanceovi, „je naprosto super

sladká. Slyšela jsem, kolik času věnuješ charitě. No a Gabi pořád dělá samé úžasné věci. Neodhazuje žádné odpadky. Jednou zachránila ptáčka, kterého našla se zlomeným křídýlkem. A dokonce odmítla pitvat žáby v hodině biologie.“

„To je hezké,“ odtušil Lance. Jenže to nemyslel vážně. Díval se k východu a nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Musela jsem přitvrdit.

„A víš co ještě?“ zeptala jsem se ho.

„Dost, Angelo!“ neudržela se Gabi a štípala mě do paže.

Já ale nemohla přestat. Můj plán prostě musel vyjít. Potřebovala jsem jenom víc času. „Gabi by se k tobě dokonale hodila na všech těch akcích, kdy chodíš po červeném koberci. Čtu časopisy a vím, že všechny ty hollywoodské hvězdy jsou nesnesitelné. Takové nepotřebuješ. Aspoň ne, pokud je tady někdo tak senzační a hezký jako Gabi. Skvěle by se k tobě hodila. A kromě toho je do tebe odjakživa šíleně zamilovaná!“

„Angelo!“ vyjekla Gabi.

„Tak co ty na to?“ zeptala jsem se Lance. Předstírala jsem, že nevnímám Gabiny protesty.

„Už toho nech,“ odpověděla Gabi za něho. „Já nedokážu uvěřit, že už mi to zase děláš. To tě tak ba-

ví, když pak vydám jako blázen?“ Gabi sevřela ruce v pěsti. A stiskla je tak silně, až jí zbělely klouby na prstech.

„Já z tebe nedělám blázna. Já ti pomáhám.“

„Jako když jsi mi pomáhala s Markem? Říkala jsem ti, ať se držíš dál od mého soukromého života.“

„Fakt byste měly zmizet,“ promluvil Lance a podíval se za sebe. „Moje manažerka vás uslyší. Všichni z toho budeme mít malér.“

„Strašně se omlouváme,“ odpověděla Gabi a zamířila mezi prázdnými stojany na šaty směrem ke dveřím. „Angelo, jdeme!“ její hlas nabral zuřivý tón.

„Co takhle aspoň jedno rande?“ prosila jsem Lance. „Měla dneska vážně špatný den. Ten kluk byl naprostý pi...“

„Angelo!“ Gabi znovu vyjekla a Lance jenom zavrtěl hlavou.

Mně to ale bylo jedno. Nehodlala jsem nechat vztah mezi Gabi a Lancem zhynout ještě dřív, než mohl vůbec začít. Nastal čas přejít na záložní plán. Chystala jsem se vyřknout kouzlo lásky, nasměrovat ho na Lance a donutit ho, aby se do Gabi šíleně zamiloval. Pak mu dojde, jak neuvěřitelná doopravdy

je, a ona mi odpustí. Jediný polibek od Lance Golda bude stačit a Gabi mi promine všechno, kvůli čemu se rozčilovala nebo čím jsem jí způsobila bolest.

Jistě, ovlivňovat pomocí nadpřirozených sil cizí druhých lidí, to chce hodně zkušeností. A moje dosavadní výsledky v tomto ohledu nepřipomínaly zrovna seznam triumfálních vítězství. Tohle ale muselo fungovat. Soustředila jsem se a toužila jako po ničem jiném na světě, aby se to splnilo. Soustředil se a toužit – dvě základní věci, díky nimž jsem mohla své schopnosti ovládat. Nesnažila jsem se koneckonců, aby Gabi zbožňovala celá galaxie. Chtěla jsem přimět jenom *jednoho* kluka, aby se zamiloval do *jedné* holky. Nežádala jsem tedy zase tak moc.

Natáhla jsem ruce a namířila je na Lance. Musí se bláznivě zamilovat! Zkoncentrovala jsem všechny své síly a obrátila je na něho. „Bláznivě a vášnivě se zamiluješ do...“

„Angelo!“ Žena, která vyběhla z kanceláře vzhledu v obchodě, vykřikla. Jak mohla znát moje jméno?

Nebyl ale čas, abych nad tím přemýšlela, protože ona jednou rukou odstrčila Lance stranou a druhou napráhla proti mně. Zdálo se mi, jako kdyby se

vzduchem převalila jakási vlna, prošla mnou i Gabi, pronikla skrze oponu na pódiu a udeřila do všech lidí tam venku.

V celém těle jsem pocítila teplo, a pak už všechno pohltila tma.

kapitola

6

„Jsi v pořádku?“ Gabi stála nade mnou. „Prosím! Řekni, že ti nic není!“

Jak je možné, že se válím na podlaze? Pomalu jsem vstávala.

„Řekni něco, Angelo! Angelo!“ vykřikla znovu Gabi.

„Jsem v pohodě.“ Až na to, že jsem byla víc než jenom v pohodě. Cítila jsem se fantasticky. Mým tělem takřka prolétaly spirály elektrické energie.

„Co se stalo?“ zeptal se Lance.

„Nic,“ odpověděla jeho manažerka. „Jenom se od ní drž dál.“

Jenom se od ní drž dál??? To myslí, že bych snad jako já chtěla vtáhnout Lance Golda do svého života? Kdo by se staral o nějakého Lance, když tady,

jen kousek od něho, je někdo, nad kým se úplně jasně zalykám nadšením desetkrát víc?

„Neomdlela jsi proto, že jsem na tebe křičela, že ne?“ ujišťovala se Gabi. „Protože já bych nikdy neudělala nic, co by ti mělo ublížit.“

Myslím, že už na mě nebyla našťvaná. Jenomže být na mě delší dobu našťvaný snad vážně nešlo. Byla jsem totiž neodolatelně okouzlující. „Já vím,“ přisvědčila jsem.

Gabi setřela několik chomáčů prachu, které se zachytily na mých džínách. Personál, který tady zajišťuje úklid, by měl, pokud jde o podlahy, vážně odvádět lepší práci. Byla jsem příliš výjimečná, než abych mohla chodit špinavá.

„Lanci, řekla jsem ti, abys odešel,“ promluvila manažerka.

S čím má problém? Jak si může dělat starosti o něho, pokud jsem v místnosti *já*?

„Žádné strachy,“ řekla jsem jí. „Může tady zůstat. Já odcházím.“

Lance nebyl zas tak skvělý. Rozhodně ne, pokud byste ho srovnali s nejúžasnějším člověkem, jaký kdy žil.

Nechtělo se mi ani zůstat v jedné místnosti s někým, kdo to nechápe. Takže jsem se oprášila a zamí-

řila k hlavnímu východu. Lidé jako já si zaslouží něco lepšího než boční vchod. Byl příliš zastrčený a ti lidi tam venku na něj pořádně neviděli. Já si zasloužila něco většího. Zasloužila jsem si být v centru pozornosti. A tak jsem vyšla s hrdě vztyčenou hlavou zpoza opony na pódium.

V davu se rozezněl hromový potlesk. Přirozeně.

„Já tě miluju, Angelo!“ To byl Max. Jeho hlas se v žádném případě nedal zaměnit za jakýkoli jiný.

„Ona je *moje* opravdová láska!“ vykřikl Cole.
„Moje holka. Moje kočka.“

„Už ne!“ okřikl ho kdosi jiný. „Teď bude moje.“

Nedokázala jsem už rozeznat, co kdo říkal pak. Toho křiku bylo až moc. Ne že bych snad mohla všem těm lidem vyčítat, že se do sebe pustili. Pokud za to někdo stál, pak určitě já.

Pár lidí zvedlo mobily a začali mě fotit. Budu si muset sehnat kopie těch obrázků.

„Angelo, Angelo, podepiš se mi na tričko! Prosíím!“ ozvala se Courtney a snažila se mi vší silou podat pero. Fuj! No jasně, podařilo se jí dostat do mé blízkosti. Nemohla jsem ale vydržet poblíž někoho takového. Byla trapná. Nemohla jsem riskovat, že by tu svoji trapnost přenesla i na mě.

„Běž pryč!“ přikázala jsem jí.

„Slyšela jsi?!“ řekl někdo další a odtáhl Courtney dál od pódia.

Měla jsem kolem sebe trochu víc prostoru, abych se mohla nadechnout, ale ani to nestačilo, protože na uvolněné místo se okamžitě natlačili jiní. A i když mě nedráždili tak jako pouhý pohled na Courtney, otravovali mě taky. Všude kolem bylo plno křiku, všichni chtěli fotky a autogramy. Už toho bylo příliš. Nedokázala jsem vůbec myslet. Mé drahocenné myšlenky se mi vytrácely z hlavy – i když by se měly uchovávat. Žádný obyčejný smrtelník nedokáže plně ocenit někoho takového, jako jsem já. Byla jsem přece obdařená. Dokázala bych neuvěřitelné věci. A byla jsem úžasná, až se tomu mysl zdráhalo uvěřit.

Potřebovala jsem odejít někam, kde najdu klid a budu moci v soukromí vzdávat hold své vlastní velkoleposti. Potřebovala jsem se dostat domů.

Seskočila jsem z pódia. Máte pocit, že jsem se dopustila obrovské chyby? Všichni se shlukli kolem mne, jako kdyby i pouhý pohled na mě mohl znamenat završení jejich životů. Což byla – myslím – pravda. Jenže na mě to už bylo příliš. Neznámí lidé mne tahali za rukávy a snažili se mi potrást rukou. Chápala jsem to. Každý den je nepotkává tako-

vé štěstí, aby se ocitli v těsné blízkosti někoho stejně významného. Jenže já jsem chtěla mít taky čas sama na sebe! Zasloužila jsem si to.

Jediným pohybem ruky jsem dav rozdělila a vytvořila si krásně prázdnou cestičku až k východu.

Neuvěřitelná schopnost neuvěřitelné holky.

A pak jsem z nákupního centra odešla.

kapitola

7

„Co tam venku děláš?“ chtěla vědět máma. Její hlava vykoukla z domovních dveří.

„Jenom se tak dívám.“ Už nějakých dvacet minut jsem stála bez jediného pohybu.

„Na co?“

„Na sebe.“ Dlouze jsem si povzdechla a dál pozorovala svůj odraz v okně.

„Pojď dovnitř,“ řekla máma.

„Tady je mi fajn.“ Stáhla jsem si vlasy do uzlu. Vypadalo to sexy. Ale možná by vypadalo ještě lépe, kdybych je nechala splývat dolů. Znovu jsem vlasy rozpustila. Ale ne. Komu se tady snažím něco namluvit? Moje vlasy vypadají senzačně bez ohledu na to, jak je nosím.

„Víš o tom, že doma máme skutečné zrcadlo?“

To byla pravda. „Bezva.“ Vešla jsem do domu.

„Namíchala jsem nový lektvar Auras-R-Us,“ oznámila máma. „Vyzkoušej mi ho.“ Jasně, aurasrus.com byla mámina webová stránka věnovaná nadpřirozenu. Máma přes ni prodávala všechny možné věci, různě praštěné a mystické, o kterých tvrdila, že pomáhají vylepšit stav našich duší i aur. O čemž jsem já osobně měla vážné pochybnosti.

„Ne, dík.“

„Já bych ale potřebovala slyšet názor někoho jiného,“ nedala se máma odradit. „Mám obavu, že jsem do toho přidala možná až moc levandule. A v očistných lektvarech jí nesmí být příliš, protože pak to prostě nefunguje.“

Máma odmítala brát slovo *ne* jako odpověď. Rozhodla jsem se proto vyhovět jí. Pak se budu moct vrátit k dlouhému seznamu všech těch důležitých věcí, které musím stihnout – jako třeba udělat si pomocí webové kamery pár svých fotek.

Uvelebila jsem se na velké buddhově židli v naší kuchyni. Vsadím se, že jsem vypadala totálně rozkošně, když jsem si tak lebedila v náručí toho pupkatého Buddha, a napadlo mě, že tam se budu muset vyfotit taky.

Když přede mě máma postavila misku s lektvarem, naprosto jsem ztratila chuť. Přemáhal mne

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.